

Welkom in mijn wereld

Ingrid Lammerant

met foto's van
Chris Van der Burght

Voor iedereen die psychisch kwetsbaar is,
en vooral voor hen die een psychose doormaakten.
Voor iedereen die zich soms verloren voelt.

Dank aan iedereen die ik op mijn levenspad ben tegengekomen.
En vooral dank aan Grootmoeder Aarde en Moeder Natuur.

Tekst: Ingrid Lammerant
Foto's: Chris Van der Burght
Uitgeverij: Brave New Books
ISBN: 9789464655483
© 2022 Ingrid Lammerant, Chris Van der Burght

Inhoud

Voorwoord	5
1. Witte Zwaan spreekt	7
Kristina spreekt	7
Koolwitje spreekt	14
Anna spreekt	20
Foristina spreekt	32
Ingrid spreekt	35
Witte Buffel spreekt	38
Witte Zwaan spreekt	40
2. Dwaas neemt het woord	43
3. Eindeloze reis	47
Mijn krachtdier	47
De creatieve kracht van het innerlijk	50
Kan ik mijn verleden helen?	55
Reis naar de toekomst	59
Mijn levenspad. In welke richting?	63
Een verrassing voor mijn verjaardag	65
Spirituele omwegen	69
Zou ik eens vragen stellen over psychose?	75
Elke plek heeft een geest	83
4. De kracht van de dwaas	87
De keizer	87
De keizerin	90
Het rad van fortuin	93
De duivel	96
De zegewagen	99

De toren	101
De dood	103
De ster	105
De gehangene	108
De hogepriesteres	112
Kracht	115
De magiër	120
De dwaas	122
5. Bibliografie	127

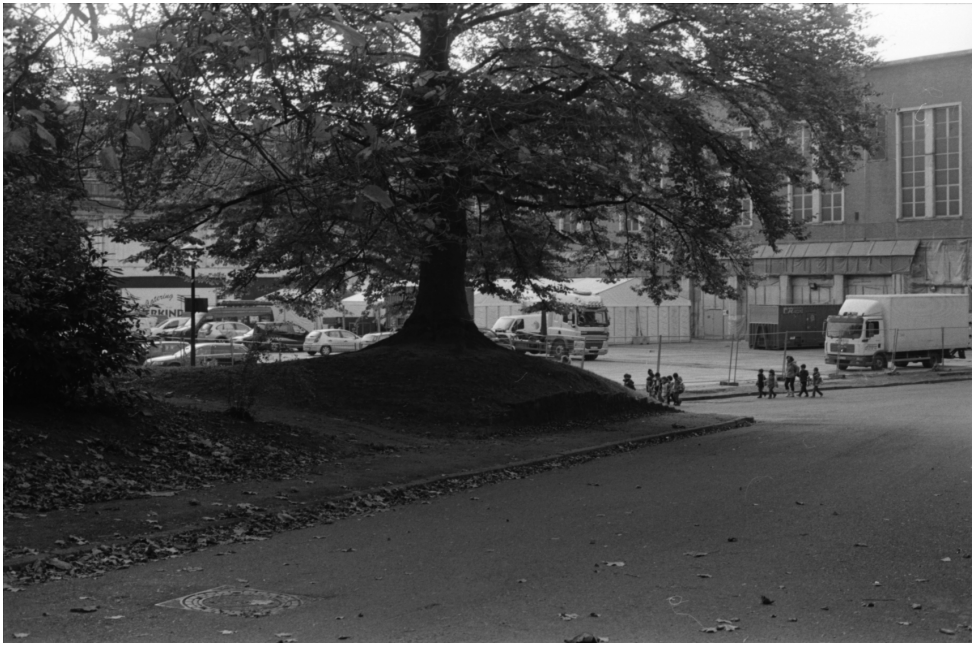

Voorwoord

Ik ben nu niet psychotisch, dat weet ik, ik ben nu gewoon wie ik ben, diep vanbinnen. De natuur opent mijn ogen voor een andere wereld, zij is mijn leermeesteres. Ze laat me voelen, proeven, zien, luisteren, ervaren, zelfs met zintuigen waarvan ik me niet bewust ben. De natuur ademt spiritualiteit, ze wijst me op mijn levensbestemming. Met het woord levensbestemming wordt tegenwoordig vaak gelachen, typisch voor een wereld waarin authenticiteit soms ver te zoeken is, want wat is een levensbestemming anders dan je authentieke zelf zijn en daarnaar leven? Contact met de andere wereld bepaalt mijn blik. Het verankert het kleine besef in mij dat mijn gekte mijn reddingsboei was uit de bodemloze poel van wanhoop waarin ik ooit zonk, dat mijn toenmalige beleving geen verzinsel was of symptoom, maar de sneeuwvlok in mijn hart deed smelten en mijn diepste wezen onthulde in de kleuren van de regenboog. Zat er toch wijsheid in de gekte?

De oude kraai, een vrouwtje denk ik, drapeert haar vleugels statig rond haar lichaam en zegt luidop in mijn hoofd: "Ik zal je vertellen wat ik weet. Dan zul je ze begrijpen, de antwoorden in jezelf. Welkom in mijn wereld van verwondering, schoonheid en troost, mijn wereld vol magie." Haar stem en mijn stem vloeien in elkaar over, waardoor een gemeenschappelijke stem ontstaat. Het is niet meer duidelijk wie er spreekt. Is dat belangrijk?

Ingrid Anna Foristina Lammerant

Witte Zwaan spreekt

Kristina spreekt

Het zou waar kunnen zijn, het zou kunnen. Ik wil schrijven: 'het is waar'. Het lijkt toch zo, maar ik wil je niet afschrikken. Ik tracht de eindeloze stroom van indrukken te bevatten met woorden, want als mens heb ik daarvoor woorden nodig. Ik ken de woorden nog niet, misschien bestaan ze zelfs nog niet, toch niet in de volgorde die ik schrijf. Ik zal mijn woorden gebruiken, mijn inzichten, mijn waarheid die niet jouw waarheid is, maar misschien zijn mijn woorden op dit moment ook de juiste woorden voor jou. Woorden worden op die manier levend, zoals liederen. Ik twijfel, zou ik niet beter zwijgen, zullen mijn woorden de juiste toonaard zingen? Zal ik jou niet ongewild meesleuren in een wervelwind van gedachten en emoties? Met welk recht? Ik heb de pretentie woorden gevonden te hebben, voor mij althans en misschien ook voor jou, woorden van troost en woorden van hoop. Toch heb ik nog altijd angst om mijn nieuwe woorden te verliezen, want het zijn niet helemaal mijn woorden. Ze worden me ingefluisterd.

Ik vraag wat ze willen dat ik schrijf. Ik luister. Mijn ogen worden geleid naar de boekenplank naast mij, waarop twee vaasjes staan met vogels en bloemen erop geschilderd en twee giraffen als boekensteunen, naast elkaar zonder boeken ertussen. Na het schrijven van die zinnen kijken mijn ogen opnieuw naar de boekenplank, alsof ik op die manier bevestiging krijg dat het goed is. Mijn vraagstelling is verkeerd, zeggen ze, ze willen niet opdringen wat ik moet schrijven, ze willen samenwerken. Ik voel op dit moment hun aanwezigheid in mijn rug, ze zijn mijn ruggensteun, mijn duwtje in de rug. Ze sporen me aan om zinnen te schrijven en blij te zijn met het resultaat, gewoon te zien waar het toe leidt. Ik ben benieuwd. Zij ook, zeggen ze. Ze zijn blij dat ze eindelijk contact hebben, ze zagen al een tiental jaar toe op dit appartement. Ze zagen het gebouwd en bewoond worden door mij. Ze beschermden mij, ze bepaalden mee hoe mijn omgeving zich vormde, want het was ook hun omgeving. We leven samen op deze plek. Ik zag ze al wel, de oude es en de esdoorn in het parkje. Ze waren zelfs de reden waarom ik naar hier verhuisde, maar het is pas nu dat ik hen hoor, hen hoor spreken. Ik wil opschrijven wat zij me vertellen, maar zo werkt het niet. Ze helpen me, maar ik zal zelf het verhaal moeten verzinnen.

Nee, het is anders, ik moet geen verhaal verzinnen, ze willen dat ik de waarheid vertel, onze waarheid. Maar hoe kan ik die waarheid vormgeven als er niets gebeurt? Denk ik verkeerd? Ze willen geen fictie, dat is duidelijk. Toen ik zonet op het balkon naar hen stond te kijken met een zachte regen op mijn gezicht en de vraag stelde of ze fictie wilden, schrok ik op door het afschuwelijk luide gepiep van een voordeur die openging in de straat. Non-fictie dus. Over hen? Zoveel weet ik niet over hen. Over ons? Dat we nu contact hebben, daar is het meeste mee gezegd. Over ons gemeenschappelijk dagelijks leven hier? Dat klinkt al beter in hun oren. Dat ik antwoord dat geen kat daarin geïnteresseerd is, wuiven ze weg. Een dagboek dus, als ik het goed begrijp. Stilte. Ze weten niet beter, denk ik, ze kennen geen verhalen. Ze onderbreken mij, jazeker, zij kennen ook verhalen, maar zij geloven dat de mensen willen lezen wat echt is, geen verzinsels. Goed, argumenteer ik, maar wat kan ik schrijven over ons, hier op deze plek, waar momenteel niet veel gebeurt en waar meestal niet veel gebeurt? Wat voor interessants, dat anderen willen lezen tenminste, kan ik schrijven? "Ons spreken," zeggen ze. Misschien wel, denk ik, ik zal het proberen.

Het is al de volgende avond en ik probeer ons gesprek weer op te pikken. Door de dagdagelijkse beslommeringen was de communicatie vervaagd. Ik zit opnieuw aan mijn computer en luister. Ik hoor niet onmiddellijk iets en sluit mijn ogen. "Voel," hoor ik ze opeens fluisteren, wanneer mijn rechterhand over mijn haar strijkt. "Ruik," wanneer mijn vingers mijn neusvleugels beroeren. Ik ruik aan mijn vingertoppen en ruik de scherpe zoete geur van mijn lichaam. Ik doe het raam open en kijk naar hen, roerloze dikke stammen en de bladeren wiegend in de wind. Ik ruik hen, een houderige geur met een vleugje nootjesachtig groen. Ik lach met de woorden die in mij opwellen, ik vind het grappig hoe ik al geuren begin te benoemen. De geur komt in vlagen en ik voel het ritme, langzaam wiegend door de wind. Ik herinner me een artikel uit een populair wetenschappelijk magazine dat in de wachtkamer lag van een huisarts, waar ik de tijd doodde met lezen. Wachten is vervelend als men zich beroerd voelt en met wat leesvoer probeert men dan het ellendig gevoel te vergeten, wat meestal niet goed lukt. Ik dwaal af. Wat ik wilde zeggen is dat het artikel ging over geuren, over hoe mensen onbewust beïnvloed worden door geuren, over hoe we afgaan op de geur van andere mensenlichamen en op die manier anderen zelfs categoriseren in aangenaam en onaangenaam. Onze partner kiezen we vaak op geur, op een bepaalde manier kan men zeggen dat we communiceren met geur. Doen bomen dat ook? "Ja," fluisteren ze, "we verwittigen elkaar zo bij gevaar en gebruiken geur om onze verhalen te vertellen." "Communiceren jullie ook zo met mij?" "Deels," antwoorden ze, "je neus is niet voldoende ontwikkeld. We proberen je vooral te laten voelen wie

wij zijn en hoe het is om een boom te zijn, zoals jij ons benoemt. Voor ons is die woordkeuze vreemd, we beschouwen onszelf niet als unieke wezens, we maken deel uit van alles en beschouwen onszelf ook zo. Ook jij bent een deel van alles, al besef je dat niet. De reden dat we met jou kunnen communiceren is juist die samenhang. Ook jij maakt deel uit van de natuur.” Ze zwijgen en ik laat de woorden nazinderen. Ik kijk naar hen, ze staan roerloos en zwijzaam. Het is tijd om te slapen, voor mij althans. Slapen zij ook? Ik zal het hen later eens vragen.

‘Cherry blossom girl’ van Air speelt op de radio. Ik vond dat altijd al een mooi liedje. Ik luister voor het eerst naar de tekst, waarschijnlijk door de verwijzing naar kersenbloesem in de titel van de song. De hele dag had ik rondgewandeld en opmerkzaam naar de bomen op mijn pad gekeken. Het leken op een of andere manier vertrouwde wezens, of liever gezegd, ze werden vertrouwd en daardoor opvallend aanwezig. Hoe achteloos ging ik vroeger voorbij aan mijn omgeving? Ik had er plezier in, mijn ogen gingen vanzelf scherper zien. Ik zag niet enkel de bomen, ik keek naar elk vleugje natuur, elk plukje gras in het voetpad kreeg mijn aandacht, enkele eenzame paardenbloemen zag ik de tegels trotseren. Ik was blij dat ik veel natuurkennis had opgedaan in mijn kindertijd. Ik kende veel namen van planten, bloemen en bomen die ik tegenkwam. Mijn moeder had me dat bijgebracht door haar voorliefde voor planten, ik was ermee opgegroeid. Ik maakte als kind soep van madeliefjes, roerend in gedeukte metalen potjes en pannetjes die ik geërfd had van mijn moeder. Speelgoed was in haar tijd niet van felgekleurd plastic, maar ‘echt in het klein’. Op het einde van de veldweg, waar het gras metershoog stond, maakte ik kampen van platgestampt gras. Ik lag als indianenmeisje op de loer, dromend van oerwouden. Ik zocht naar geneeskrachtige kruiden, geholpen door de plantenkennis van mijn heksenmoeder. De natuur was vriend. Later, wanneer ik westwaarts verhuisde naar Gent, was ik verbaasd dat de wilgenroosjes daar niet bloeiden, de beukenbossen van mijn jeugd groeiden daar niet. Weidse meersen en water namen de plaats in van bos, maar mijn liefde voor de natuur bleef. Ik wandelde vandaag mijmerend rond, tot in de Gentbrugse Meersen. Ik keek naar de overgang van lucht in water en de scherpe snijlijn tussen beide, enkel vervormd door dobberende eenden. Ook de meersen veranderden mee met de tijd, maar de lucht en het water bleven, al veranderden ook hun vorm, geur en aanvoelen door de seizoenen. Het bleef vertrouwd. De natuur had veel gezichten, de verrassing loerde steeds om de hoek en toch bleven vormen herkenbaar. Ondanks unieke kleine verschillen onderling kon ik de eenden onderscheiden van de wilde ganzen. Een elzenblad bleef verschillend van een eikenblad. Er waren zekerheden. Op de terugweg kwam ik madeliefjes tegen en

langs de spoorwegberm zelfs vlinderstruiken. Blijgezind benoemde ik de bomen, ik proefde en voelde de klank van hun namen. "Plataan." "Eik." "Linde." "Esdoorn." "Es." Ik voelde me opnieuw een kind, zoals in 'Marc groet 's morgens de dingen', het gedicht van Paul Van Ostaijen. Ik hoor de woorden van het liedje verder kabbelen. Het lijken opeens hun woorden, de woorden van de bomen die geduldig hadden gewacht om met mij in contact te komen. Ze wilden zeker zijn dat ik aan hun zijde zou staan, wanneer de tijd rijp was. Ik kijk naar hen, mijmerend en stil. Het blijft stil, ik hoor ze niet. Ik ben niet ongerust, mettertijd zal ik ze wel weer horen spreken. Het woord 'geduld' welt in mij op. Ik glimlach, want met geduld heb ik het moeilijk. Ik ben een onrustig en zenuwachtig mens, innerlijk toch, want ik laat het meestal niet merken. Velen noemen me 'de rust zelve', maar mensen die me nauw aan het hart liggen, weten beter. Toch voel ik geduld. Zijn zij dat? Maken zij me rustig met hun zwijgen? We zwijgen, zoals men enkel kan bij goede vrienden.